

Данило Јокановић
ИЗАБРАНЕ

Као сведочанство
живог поетског присуства, снаге и
фантазије савремене српске лирике,
пред вама је
Едиција

ЛУК И ЛИРА

Аутор фотографије на корици:
Бранко Игњатовић, 1997.

Данило Јокановић

ИЗАБРАНЕ

Октоих

Штампар Макарије

2019

Можда ћемо умирући
У неку вишу тајну ући

НЕУМИТНА ПЕСМА

Речитошћу жуборења
Затроване мирне воде
На обали покрај стења
Лудом шкољком шуми подне

Не враћа се вода мору
Што је жубор тамо пречи
Но не може слушат гору
Целог века како јечи

Са водом нас веже само
Неминовност нашег тока
О жубору све што знамо
Слушали смо крај потока

Имали смо с оне стране
С оне стране воде ове
Два дрвета и две гране –
Рачунали на плодове...

Сад на ветру негде шуми
Свело лишће – наш неспокој
Кренули смо к својој шуми
Али нема моста ка њој

С обалом нас веже само
Оно дрво преко воде

Због кога се дозивамо
У неповрат кад све оде

Истањени касним летом
Тумачимо сан о води
И срастамо са дрветом
На које се шума своди

С оне стране неко чека
Загледан у трошне вале
И не слути куда теку
Ил не види са обале

Са нама је сном занесен
И водама истим квашен
Давно ушао у јесен
И последњим листом маше

НЕСТВАРНА ПЕСМА

Покушавам да захватим
Две-три речи опојности
Празан крчаг да не вратим
Ако песму не премостим

Барем поток што се злати
Да унесем у сан града
Да град може запевати
Речитошћу водопада

КРИКОМ ЖДРАЛА

Страх ме да ће и у мени
Снијег зарана да напада
Као вече о јесени
Што упали свијетла града

О да ли ће тада моћи
Да из мене ријеч бљесне
Да унесем у мир ноћни
Запаљену грану пјесме

Да огласим криком ждрала
Што надлијеће свијетла града
Да је моја зора пала
Са снијегом што тек пада

Да је цеста завијана
(А и куд бих тад из града)
И да гори једна грана
Ал све више снијег пада

И док слутим како куља
Од свега ме раздијели
А некад је и пахуља
Могла да ме развесели

НОЋ ВЕЗИЉА

Прелива се гором румен
Звезде што је ноћас пала
Као небо златан грумен
Звезда гору обасјала

Зором ће се свуд по трави
Испод јеле крај потока
Просут ситан бисер плави
И с њим део мога ока

Растрешће се са раздањем
Звездоносно шумско биље
Кроз песму ће ко кроз грање
Проденути нит везиље

Прошараће вео зори
Раскошношћу свога веза
У којему шума гори
И у шуми моја бреза

СЕЋАЊЕ

Звезду за дана окачи
О највише дрво у гори
Кад шума почне да се свлачи
Да не да доћи зори

Да нагост сваке гране
Сачува своје чари –
Једном кад сване
Успомена да нас озари

ГРАНА

Олистала у прозору
И небо ми заклонила
Прошарала цвијетом зору
Цвијетом је нарушила

На небу ми ласту скрила
Дио мене у плавети
На чијем сам луку крила
Замишљао како летим

ЈЕСЕЊА СЛУТЊА

Ноћас јесен с грања сриче
Трошне речи лишћа свела
Дотакла се старе приче –
У мени је отпочела

И шума је опевана
Само за ноћ оголела
Тако ће и моја грана
Када јесен буде хтела

ПРИВИД

Мирославу Лазићу

Свет је овај санта леда
Коју сунце завава
Док се у њој огледа

А казљка откуцава
И у нови дан упреда
Неумитност заборава

ЛЕСЕНДРО

*Владика Раге –
међу свима као да је сам*

Мом лесендру – боној души –
у језерске мутне воде
највиша се кула руши
и с њом пола града оде

Док се кула обурвава
у немоћи да је вратим
узалудно покушавам
нову кулу сазидати

Узалудност сваке речи
у темеље уграђујем
али не знам шта ме пречи
да још једном песму чујем

како са врх куле пада
док се кула за њом руши
док нестаје део града
мом лесендру – мојој души

СМЕДЕРЕВСКА

Из осмеха месечева
и звездане танке нити
од злата ћу кључе спеват
смедерево отворити

Залуд град је одолево –
спржићу га голим оком
Нека гори смедерево
док са неба пева соко

песме кула и бедема
смедеревске древне приче
у којима више нема
соколара да закличе:

из осмеха месечева
и звездане танке нити
злаћане ћу кључе спеват
смедерево запалити

НЕИМАРИ

Слободану Мићу Рајовићу

Кад сањају неимари
жене су на граду куле
а прозори мале чари
с којих су се осмехнуле

Када љубе неимари
креч и малтер пољубаца
на хиљаду других ствари
сенку баца

Још њихове прве жеље
зидане су у темеље
па би сад и мало наде
по врх свега да уграде

Зидало се без предаха
Страх се није мого скрити
да ће ипак све то виле
преко ноћи порушити

БРОНЗАНА

Сшайша у Дунавском парку

Твоја бронзана рука
И покрети тијела
Имају одјек звука
Којим си се занијела

Буде у мени могућност стиха
Неумитну пјесму кују
Узалуд одсутна и тиха
Груди те бронзане рецитују

И ноћ заштитница лопова
У твоју нагост добује
Разголићује те до задњег слова
Бронзано одјекује

СЛОМЉЕНИ КРЧАГ

Перо смо у вино умакали
Да нас до јутра премости
Али нисмо написали
Ни ријечи опојности

Све што се испити дало
Давно смо давно испили
Није ни капи остало
Па смо и крчаг разбили

А из сломљеног крчага
Ништа нас више не веже
Можда успомена драга
Али све теже теже

ЖЕНА У ПРОЗОРУ

Обнажујући силуету
Комад по комад одеће
У тајанственом лету
У полумрак собе слеће.

На завеси се набори
Надимају од њених груди,
У соби светиљка гори,
У соби светиљка луди.

ДРУГАЧИЈИ МОТИВИ

Другачији мотиви
присутнији од празнине
коју сањам и изговарам
наводе ме на речи

То што говорим у ветар
није ветар
а нису ни моје речи

Кад ћутим
то није моја песма
сувише је лепа

КАД ОВЛАДАШ ТИШИНОМ

Реч о којој се ћути
без снаге да сама проговори
остаје недоречена –
шапат мимо свега

За начин на који се ћути
непотребне су речи

Тишина – кад њом овладаш
постаје тамница

Ништа није тако смртоносно
као самотникова помисао на смрт

НА БРДУ САМ И САМ БРДО

Израстам из заорава
као измишљен корак

Жеђ усахлој води
у извор доливам

На длановима
пуца раскрсница
и грле се вешала крај пута

Моје су успомене
случајне лажи –
ветроказ занесен олујом
остао без смера

празан као прстен

На брду сам и сам брдо
са којег се више види
но са брда

ДО ЈУТРА

Ко изгори до јутра
у подне му се пепео охлади
поподне га ветрови развеју

Сумрак је као створен
да се траже жеравице

У ноћи је већ касно –
са звездама се помешају

ОСЕЋАЈ УМОРА

Пчеле зује твоју несаницу
и слећу на саће јастука

Губиш поверење цвета
упресованог у кошмарни дан

Устајеш и навлачиш облак
на прозоре видика

Свет се свео на сунцокрет заласка сунца

Смрт је заспала у твојим очима
са осећајем умора

ЕРОС НА КОЛЕНИМА

*То што не смем да изјавим твоје име
страшни су ланци*

1. Наочари које се смеју

Кроз сећање ко кроз собу
проћеш нага

Степениште
сваке вечери
чека
пред вратима
а још никад
није покуцало

Свакодневно те прати
до тротоара
и уздише за тобом

Само ја видим
да си гола
и да журиш
више него радост може да понесе

Ако се улица отвара
онако како правиш покрете
слудећеш је
пре првог угла

Наочари

што се са твога носа смеју
кроз призму сочива
исправљају свет

У њиховим стаклима
огледа се пола града
а само ја знам
каква је боја твојих очију

Груди су ти
две речи
у недра прошаптане

два уздаха
под грлом откопчана

по њима познајем твоју кошуљу
у осталом рубљу док се суши

До крви изгрижене јагоде језика
греје неизрецив сјај
зубне глеђи

Небо се наставља у очима
жеља у шапату
којим додирујеш непца

Још топле
модрице с врата
смеше се дављенику
који се пољупцем
за усне хвата

Куда прођеш
простори постају тесни
као одећа на теби
што је тесна

Од обриса бутина
од стешњених облина
пуца тканина
и цвили конац на шавовима

Кошуља је нешто комотнија
па груди поскакују од радости

да није дугмади
и срце би са њима искочило

Колена су најлепша реч коју знам –
Суштаствени образац лепоте

При ходу њишу хаљину –
застор на позорници

усклађују корак
са гужвом кроз коју журиш

По њиховим покретима
руке се преламају
леме
да ухвате ритам
којим се бедра њишу

цео свет се њише
на твоје покрете своди

Превидео сам
да хаљетак
као поглед
може
да клизне
са груди
са бутина

и да те разнежи
и обнажи
до голе коже

превидео сам:
на теби је голо
све што осмех не покрива

Улазиш у моје наручје
као неодољива реч

Собна светиљка баца сенку
под твоје груди
ломи симетрију светлости
на дан и ноћ

У шапат и куцање сата
удваја се тишина

Соба се дели на сенку
и нагост неизмерну

Наслањаш се на струну чаршава
разапетог између два сна

и изговараш речи
у које не верујемо
ни ти ни ја

2. Љубавници који враћају време уназад

Када си се свлачила
нисси гасила светло
ни спуштала
ролетну

Преко улице није било могуће
видети све детаље
али временом сам
успео да их наслутим
све до младежа
под левом сисом

Младеж у коси сам превидео
мада ми се и сад чини
да се с мог прозора
све много боље видело

Необузданост покрета
шапата и уздаха
у интервалима
мереним сливањем зноја
у недра кошуље
која је у журби остала
издували смо
кроз дувански дим
једно другом у лице

Настављали смо без кошуље
без трунке стида
без даха
без увида у време

и завршавали цигаретом

На рукама сам те
голу
у огледало уносио

Као да је ветар
преда мном прозор отворио
па с прозора гледам у собу
како се отимаш из мојих руку
како посустајеш
како се отимаш
како посустајеш

Изван огледала
остале су једино речи
из којих се не види
да си шапатам
усне расекла

Ти си то знала
као ниједна пре

Најпре би ми пребирала
прстима по стомаку –
као да свираш
неку мелодију
у коју сам се уносио
иако је никад нисам разумео

Усне су стизале за језиком
дуж целог тела
застајкујући увек на истим местима

Ти си то знала
као ниједна пре
и имала си оштре секутиће

Из купатила си излазила
опрана од греха

Кроз опојност миришљавих сапуна
са груди су
у ноћ
зуриле брадавице

а капљице воде по телу
гледале очима
поново спремним на грех

Јутром
из огледала
са гојазног ми врата
руж пољупца
прасне у смех

На местима где сам их некад затицао
привиђају ми се твоје ствари:

гаћице на столу
хаљина на прозору

о лустеру
ко слепи мишеви
висе брусхалтери

на полици за књиге
наочари ишчитавају Хармса
а у ходнику
ципеле на високим петама
цупкају у месту

Са пригушене светлости лампе
скидам мараму
и њом светлим по кутовима собе

Све је на свом месту
и у савршеном нереду

Једино тебе нема

Ти си устајала
и навлачила крај јоргана
преко мога сна

и смишљала речи
за песму
коју ћу писати ко зна кад

Сад често осванем над песмом
и увек ми
недостаје
по нека реч

У овој песми
уместо речи
говоре покрети
зауостављени
у тренутку док се свлачиш

У позадини је море
и два-три таласа
које сам тек сад приметио

Најлепши стих је
покрет леве ноге
којим се ослобађаш
последњег дела одеће

(Φοῖοῖραφιја)

Никако да схватим
да загрљај у који те уводи
захукталост тела
није мој загрљај

Да усне
што одолевају пољупцима
нису моје усне

Да ни рука
која кроз мрак собе
устима приноси цигарету
није моја рука

Никако да схватим
да телесина
што се ноћу
поред тебе
надима и хрче
одавно нисам ја

ШАПТАЧ

Кад вирнем на сцену срце ми запева,
А кад се са бине к мени шапат врати,
Не знам да л улога то тако захтева
Ил се неко са мношћом хтео наругати.

Било шта да кажем, било које речи,
Ја сам без улоге и изван глумишта,
Хтео бих на сцену, ал ме нешто пречи;
Зажмурим и викнем – не чује се ништа.

ЧЕХОВЉЕВ РЕВОЛВЕР

И после представе, са бочнога зида,
Гледа ме револвер, као са сред сцене,
Неко му прилази, полако га скида
И кроз мрак завесе нишани у мене,

А пуцањ се губи у уличној граји...
Као по правилу – понавља се драма
У којој револвер најчешће затаји
Да би опалио тек негде у нама.

ПОЗОРИШТЕ

Сасвим неприметно, кроз завесу кише,
У кишном мантилу, покисо до коже,
Пролазиш двораном док ја комад пишем
Испод кишобрана отмености – ложе.

По мом сценарију, твојој доброј вољи,
Завеса се диже код последње сцене,
Ти прилазиш киши као каквој дрољи
И задижеш скуте намере скривене.

Пред тобом је, сасвим гола, позорница
У новој верзији старе трагедије
У којој ћеш, опет у улози принца,
Смоћи мало снаге да се сам убијеш.

Киша и сад може сваког часа пасти.
Твоја је улога тако написана
Да би својом смрћу мого смрти спасти
Живот, драге, мајке и других дворјана.

Смрт се сама нуди и као гугутка
Долеће на бину и крилима млати
Не скривајућ намеру као проститутка
Чију ћеш услугу животом да платиш.

Твоја се улога тиме не свршава
Нити ће се смрћу ишта променити:

Дигао си јорган, ал ти се не спава,
Па сву ноћ премишљаш шта би могло бити...

Опет, неприметно, кроз завесу кише,
У кишном мантилу, покисо до коже,
Пролазиш двораном, док ја расплет пишем
Испод кишобрана отмености – ложе.

ОФЕЛИЈА

Жуборе године и векови теку
Мирно као вода у којој локвањи,
У својим крунама, ко зна где низ реку,
Прносе легенду о твојој лобањи

Из које се није могла наслутити
Лепота што ју је твој осмех имао,
Ал се зато лако могло догодити
Да се неки гробар и с њом поиграо.

ХАМЛЕТ

Први пут из ложе посматрам представу.
(Са мном у дворани једино тишина.)
На сцену је неко промолио главу
И завеса паде као гиљотина.

Просто као да се писац са мном шали:
Увек се изнова сцена отварала
И неки гласови, чудни, дозивали,
Главе промаљале, завеса падала.

Схватио сам да је то део комада
Који ће ме једном снаћи на сред бине.
Гледајућ завесу како опет пада,
Хватао ме ужас и страх од тишине.

Када сам успео изаћи из сале
Решио сам да се манем позоришта.
Негде су у мени завесе падале
Али нисам могао учинити ништа.

СЕЋАЊЕ НА АФРОДИТУ

Видео сам да си из мора изашла
Носећи на себи огртач од пене,
Сагла се на жалу – ко нешто си нашла –
А онда нестала иза прве стене.

Дуго сам те потом носио у глави
И увек си нешто тражила у песку..
Још се и сад море од твог ока плави
И пенећ, о стење разбија уз треску.

Још понекад видим огртач од пене
Што те као талас голу запљускује,
Па ми се учини и ти гледаш мене –
Можда баш и како ово записујем.

СИЗИФ

Толико си пута, знају ти рамена,
До на врх планине планину изнио,
А сад јадикујеш због једног камена
Од којег је неко легенду створио.

Ти се бар одмараш у оном тренутку
Када ти се камен низ брдо одваља.
Чудиш се, под брдом маленом белутку,
Силазиш у поље – прича се понавља.

ОРФЕЈЕВА ПОСЛЕДЊА ПЕСМА

Ја који се из хада, као са пола пута, вратих
Покушавао сам да живим од успомене...
На овом свету рад сам још једино знати
Бих ли следећи пут могао да се не окренем.

НОЈЕВ ГАВРАН

Прелетели простори
мере се одласком и повратком

Птици што над водама кружи
Једино још може да се догоди
Да лет у бесконачност продужи
Или да изнемогла оконча у води.

Из таласа као да израња
Могућност да се на лађу врати,
Али олисталима од чекања
Наде о копну би могла покопати.

МАСТИЛО

Мастило којим је исписана
Књига прошлих и будућих дана

Је ли потекло из пера
Или из рана од ексера

ПСАЛМИ ИЗ КАФАНЕ

1.

Ништа о поријеклу, док смо се дружили,
Исус није никад ником говорио.
Скупа, у кафани, ноћи смо пробдили.
Седио је с нама, али није пио.

Врло дуго потом није долазио,
А кад је дошао почео је пити.
Од тада се више није тријезнио
Стално пријетећи да ће се убити.

Грохотом се смијала цијела кафана,
Тјешили га, како можда има наде...
Он је говорио, до последњег дана,
Како ће се, ипак, убит – из досаде.

2.

Кад ти једном буде
Свега преко главе и памети луде
Можда ћеш се и ти
Објесити.

Па ће да се прича
По свим кафанама
Да си био ждрал међу вранама...

Причи о удесу сви ће вјеровати
Као вишој сили што човјека прати,
Да би после патњи, божјом руком вођен,
У очима свијета опет био рођен.

НАКНАДНИ ПСАЛМ

Док су смишљали и стварали свет,
Да ли би богови, да су знали
Да ће и Божји Син бити распет,
Од оваквог света одустали?

Да ли би, у коначном облику,
Не дотичући се суштине,
Стварајући човека по свом лику,
Уздигли га до своје висине,

Да би се једном, кад буде падао,
Пре него земљу под собом осети,
При паду сам од себе распао
И тако остао да лети?

КАФАНА КАВКАЗ
или Прометејеве успомене

Кавказ је, у ствари, обична кафана.
Крчмар је над шанком држао птицу
Која нам је, крештањем од првога дана,
Ишла на нерве и јела цигерицу.

Смењивали су се дани, године и векови,
За Кавказ смо били толико везани
Да су почели да се помињу окови.

Неки песник је, за чашу ракије,
Кафану опевао,
А из уста чаршије,
Од оне, крештаве, птице,
Излетео је орао.

МИТ О НАРЦИСУ

У тренутку у ком се Нарцис
Бејаше наднео да златним бокалом
Захвати воде, река је уз обалу
Нанела нечији невиђено леп лик.

Са захваћеном водом лик је однео
И у њој се још увек огледа,
Ако већ до сада није полудео
Од заблуде због које оста жедан.

ДИОГЕН

У мени засветли пламичак фењера,
Заигра радост могућег сазнања,
Али од свести да је и он мера
Радост бива све мања и мања.

СОКРАТОВА СВАКОДНЕВИЦА

Изнад ове рупе сваког дана чучим,
Удишем смрад говна – онога од јуче.
Кад бих тако могао са свим што ме мучи:
– Латим се учкура, раздрешим и чучнем...

О, мајко природо, каквог олакшања.
Док муве разума над изметом зује
Покреће нас занос неког новог срања,
Вода спира говна – човек се радује.

ТЕОРИЈА РЕЛАТИВИТЕТА

Ипак се окреће! Чује се с ломаче.
Каква бесмислица, а наука тврди:
Све је релативно! Ето, човек плаче,
А мого би да пева, ил што не – да прди.

И док уоколо збивају се чуда,
Киша ситно пада и негде у Кини...
Црква прокишњава... Јуда чеше муда...
Свет се да схватити – ал не у суштини...

Наша је топлина препевано знање.
Љубав нам се и сад на ломачи греје,
Дишемо дубоко – ваздуха све мање –
Неко псује Бога, а неко се смеје.

КАВЕЗ

Враћена у простор из којег је пала
Птица више није у распону крила
Она је, већ, пјесма коју је писала
Она иста рука што ју је убила.

Колико год птица у пјесму унио
Пјесник никад неће кавез направити,
Нити ће с птицама што је ухватио,
Од истог кавеза – небо сачинити.

БАЛАДА

Ја сам онај злодух што кроз сан поприма
Заједљивост звезда, цинизам месеца,
Љубљах једну жену с курвинским очима,
Само је погледам – роде нам се деца.

Од наше љубави једва је остала
Понека реч да светли у мраку
И горчина у гласу док је шапутала:
'Љубав није сперма по моме стомаку'.

Остало је, можда, још нешто у нама,
Ко зна где и шта, нешто што нас пречи
Да схватимо да се кроз нас свет прелама –
Иде даље, а ми се сводимо на речи

Из којих ће љубав можда да нас прене...
Тражећи у њима, неки, свој, смисао
И нас ће морати, уз њих, да помене
Као неког ко је бар само дисао:

Некад с већом снагом, некад с мање бола,
С радошћу у оку, с борама на челу;
Некад пуним срцем, а некад до пола
Испеваном песмом о цвету увелу

Од којег ће, опет, само реч остати
Да цвета у песни све док песма траје,
Само што реч никад неће мирисати
Већ ће имат мирис што јој песма даје.

*Соњи Вигмар,
у Београду, на Звездари,
маја, 1984.*

КАД БИХ

Кад бих умео да нацртам прозоре
И кишу како по њима пада,
А на другом цртежу како горе
У истим прозорима светла града.

На трећем да нацртам руку
Која, машући ми, заклања лице
И шапат што ме, надјачавши буку,
Прати до краја улице...

САМО ПРИВИД

Док си мртав, ил док спаваш
Сањаш да си некад био
И да књигу прелиставаш,
Да си и сам књиге дио.

Поглавље си једно цијело
Са којим се тек свршава
Давно мртво твоје тијело,
Разасута твоја слава.

И без тебе живот траје
Ил је све то само привид.
Саставља се крај са крајем
Па мислимо да смо живи.

У СЛУЧАЈУ СМРТИ

У случају смрти не сахрањујте ме –
Ја сам за живота сасвим иструнуо...
У крематорију бих можда и плануо
Пре него из земље кренуо ко семе.

Све што није ватра може да изгори,
Да живот, још једном, кроз пламен, осети
И своје последње речи изговори
Ако их, већ, собом не може понети.

СВЕСТ О СМРТИ

Од свих енергија, што из себе зраче
Неки тајни пламен – живот непознати –
Нас, у овом телу, материја заче
И кроз цео живот – све до смрти – прати.

А смрт се догађа негде изван свести,
Изван пуке моћи да је разумемо.
На нашу би меру и њу хтели свести
Али не можемо или не умемо.

Суштина процеса о ком нагађамо
Да се окончава распадањем ткива –
Део је онога што о себи знамо
Ми – још увек само материја жива.

Можда је смрт тела рука продужења
Ове вечне тајне... Можда она крије
Неки нови живот у који нас мења
Нама непознати облик енергије...

БОЛЕСТИ

Болести долазе ко по нешто своје.
(Ко зна да ли оне умиру с човеком
Ил и даље ждери то што остало је
И мире се с нашим телом – својим веком.)

И док ме салећу ја сам мртав скоро
Сенка која држи главу на јастуку
И ујутро кашље или дише споро
И испод јоргана некад да знак руком.

Пре него ми сасвим овладају телом,
Пре него ме прождру и целога смрве,
Остаје ми, само, да просвирам чело –
Нека барем нешто остане за црве.

ПОСТХУМНА

Метак ме кроз чело за смрт приковао.
Из мене је давно исцурила крв,
Па сад не знам да л сам доведе догурао
Ко лешина или у лешини црв.

Напоље извирићу кроз рупу од метка –
Шупљину која ме са прошлошћу спаја,
Наново тражећи смисао почетка
И у њему слутећ бесмисао краја.

Овде је све лепо – као туђа срећа.
Нит имамо чега, нити нам шта фали:
Удишемо живот кроз корење цвећа
И стрепимо – ко да нисмо умирали.

УЗАЛУДНА ПЕСМА

Смрти моја разуздана,
У један ћемо сандук стати –
И тебе ће истог дана
Кад и мене оплакати.

Зато, смрти, буди тиха
Да не чује моја драга,
Буди онај део стиха
У ком она спава нага,

Буди песма којом она
Стане да ме сутра буди,
Буди шапат ил звук звона,
Буди камен, птица буди.

НЕУХВАТЉИВА ПЕСМА

Носим је у глави
у ушима
Чујем и осећам под прстима
под кошуљом
жене која се загрљају отима

Њене речи су огледала
до којих не допире лик

водени цвет
никао из камена баченог у воду

ПРЕКО ТВОГА РАМЕНА

Прозори су рамови за слике
околних предела

Рука помера завесу –
као да косу склања са чела

Преко твога рамена
они исти предели
другачији су

АПРИЛ

Сунце више није лампа
при чијем светлу
једва можеш наћи
пут до куће

Цветови трешања
последње су вејавице

РАВНОТЕЖА

Пре него изговориш прву реч
кроз осмех ти блесну зуби

Говор већ ту почиње да губи смисао
да прелази у смех

Рука што држи вагу
на тасове гледа
као на горе и доле

СОБА

Осуђена је на моје присуство
мале подлости
заносе и немире
демоде одећу
шешир, књиге и наранџе

Проветравам је
и ролетном
чувам од погледа с улице

ЗОРА

Зора је
пукотина
која од ноћи дели дан

трен
пре него ти измамим осмех

делић секунде
обележен покретом у угловима усана

смешак
шестаром прибоден у пламени круг

БУДИЛНИК

Тачка
у којој
звоно будилника
зауставља време
не затвара путању

Док навијам сат
само сам још један зупчаник
механизма који покреће казаљке

Страх ме
да се кроз сан
ни у двориште
не може изаћи

НЕДОУМИЦА

Хоће ли мачка
што се игра
клубетом конца
испреденим из приче
када се нити покидају
умети да се
из игре врати

ЈАЈА СЛЕПИХ МИШЕВА

Вече слази на крилима ноћних птица

Слепи мишеви
крилима
до пред зору
растерују мрак

остатке
за гнезда
разносе по подрумима и пећинама

полажу јаја
из којих се опет излеже ноћ

СЕНКЕ СТВАРИ

Када упалим светло
прамичци мрака се разбеже
и посакривају
иза полица и ормара
под кревет, сто
и под столице

Светло с таванице над њима шестари –
распоређује сенке осталих ствари

СЕОБА ПТИЦА

Јата белих гусака
под крилима носе облаке
из којих
на северу
пада снег

За њима
ждралови расецају небо
северне хемисфере
секу га у кришке лубенице
са стола
над којим су малочас
надлетали поглед моје драге

Мада су годишња доба
крила која их покрећу
сеобе птица
не окончавају се летом

КРИЛА СЕНКИ ВИСИНА И ПТИЦА

И сенке
птица које никада нису слетеле
везане су за земљу

Са њих
као са Арарата
узлећу и слећу
нова јата

Ноћне птице немају сенки
нити им та реч представља сметњу

Висине су равнодушне
њихова крила
нису крила сенки птица

ДОЗИВАЊЕ ПЕТЛОВА

Пре него тараба
лепетне крилима
петлова песма пређе у вишегласје

Старија од јајета
из ког су се обоје излегли
одјек је прапочетка
по невиделици
ко свећа
пронет
с једног на други крај села

Остало је перје
трпано у јастучнице

ЦРКВЕНО ДВОРИШТЕ

Време се у вреже заплекало

Изнад врата свети Ђорђе убија аждаху

Звоник – ко издвојена мисао –
реч по реч
зањише звона

Преко је степениште
по ком
као по диркама
скакућу деца

Кршим прсте
и покушавам да се сетим...

СЕНКА МОСТА

Још док су радови у току
сенка моста
са скеле
падне у реку

Ветар је
са обале на обалу забацује
низ воду зачешљава

Рибе се у њеној мрежи
понашају као на слободи

Надомак моста
лађари издижу вратове
и гунђају о водостају

ПОСЛЕ КИШЕ

Падајући
на радост перача улица
киша је с неба
спрала звезде

Ту и тамо оставила
по неку мрљу
и велику рупу месеца

Сад сипи још само светлост
са уличних светиљки
и по тротоару баца сенке
од којих кишобран не помаже

ОДЈЕК

Кад се грмљавина истутњи
одјек у шапат утихне
у уво се слегне

Да би се поново сложио у стих
прва реч мора да означава време
остале путању

Прорачуни су као песме –
заводљиви

Ослушкивање води у занос
па су грешке неизбежне

Пустиш песму – свог гаврана
А ко одјек врате ти се само крила

ЛОПТА ЗАБОРАВЉЕНА НА МЕСЕЧИНИ

У лопти
заборављеној на месечини
стала је сва радост игре
сва граја

Ноћ на травњаку прећути
кликере праћку звезде свице

Сунце се јутром растрчи по башти
ко ватрогасни вод

а већ у подне
све личи на лажну узбуну

НАГЛАС

Сунце ти није над главом
само да би за собом
вукао сенку

Читај наглас
улица која води иза угла
враћа се истим путем

Још од синоћ горе канделабри
али треба им ноћ да засветле

ПЛЕС СМРТИ

Не померам се

По мени играју сенке
осталих плесача

ЛОКВАЊ

Локвањ је
са дна
испливао
осмех
утопљеника

Његови разлози
и моје заблуде
дубоко су под водом

ПОСЛЕ ПРЕДСТАВЕ

Излазим из позоришта

напољу киша

и мокри плакати

на којима представа још траје

МАЛА ЕВА

Иако од звезда
не разликује свице
пре него загризе јабуку
на уста јој пође
вода
прародитељског греха

НЕМАШ ВИШЕ МЛАДО ТЕЛО

Немаш више младо тело
нити појма да је поноћ

Трамвај звони у пекари
рже ждребе хлеб ражани

Носиш зделу с јагодама
гасиш светло стрецаш у сну

Под јорганом зује пчеле
немаш више младо тело

ДАН ЈЕ ПОСТАО ДУЖИ

Заспао сам на твојим грудима

Дан је постао дужи
за ноћ
и куцање сата у празно

Могућност
да се било шта догоди
могла би се прорачунати
до у танчине

Заспао сам на твојим грудима
и чини ми се
никад се нисам пробудио

ЗИМСКИ ДАН

Од јутрос
снег полако затрпава
лишће
прстима ветра премештано
са једног
на други крај дворишта

Већ је избрисао
и трагове ципела
који су за тобом
стрчали степеништем

а потом је
све
осим светиљке на углу
прекрио мрак

Осећање ме неко прожима
да се ја ово играм речима

и да све то што сам записао,
истога трена губи смисао

ТРАГ КОЈИ ОСТАВЉАЈУ СНОВИ

Каџарини

Покушавам да у ову књигу уђем нечујан
и тих,
па да ти се онда јављам, из песме у песму
– стих по стих.

У твоју собу, још пре зоре,
дан завирује кроз прозоре.

Киша кад пљушти изнад града
из само једне твоје сузе пада,

а осмех кад ти обасја лице –
светли до краја друге улице.

По твојем телу ја и ноћас ловим
траг, онај, што га остављају снови.

Сву ноћ са мном звезде бдију –
док за тебе сањам Венецију.

Многе земље и градове
призивам у твоје снове

и летим изнад Београда
док и мене сан не свлада.

Још сам будан – не могу да спавам,
са лица ти снове ишчитавам,

а ти, у сну, пружаш руку
и тражиш ме по јастуку...

И ноћ је скупила крила
не би ли са нама уснила –

јутром да нас, одморне,
дочекају звона са Саборне.

Овој песми недостају само шапати
па да кроз њу могу да ти се вратим

да у собу кроз стих кроз реч сваку
уђем не додирнув ни врата ни кваку

да ти пољубац прислоним на уво
да га уздах не би одуво

Замишљаам грожђе – зрно по зрно
па кажем вино – мислећ на црно

никако чашу већ цело буре
из кога саме радости цуре

и видим твоје руке мале
како додају пуне бокале

Све чешће ми се догоди
да над празном хартијом осванем,

али још се понека реч кроз стих закопрца
као да ће молитвом да гране...

– Драга, пусти ме из срца,
па да одем до кафане.

ШАПАТ

Шапатом
из кога се рађају хлебови
ветар помера уво ветрењача

Дон Кихот насрће бираним речима
ветрењаче узвраћају
мером ружа и ветрова

Шапате
са усана
у уво
проносе гугутке

ВЕТАР У ПРОЗОРУ

У завесе на прозору
уплиће се ветар

Његове несталне димензије
проветравају собу

Да није завеса
препознавао бих га само
у твојој коси

О ОДЛАСКУ

Идеш ка светиљци
за тобом се сенка
као тепих одмотава

О твојме одласку
приповедам у сликама

а ти мислиш
отишла си –
као да је то
само устанеш и одеш

За тобом се сенка
још и сада одмотава

ЈУТАРЊА ПЕСМА

Са нама је и ноћ целе ноћи пила –
до дна чаше мамузајућ Јабучила.

Сустане ли неко – клизне ли низ чашу –
с крилатог му коња, крила ноћи машу,

од кафанског дима разлучујућ таму
бацају у сету, у јед, у осаму.

Расувши за собом крхотине стакла
поред нас је и ноћ, на коњу, промакла.

Пожели ли човек да свог коња има –
већ га носи мисао да је на крилима.

Бежећи од ноћи и од мамурлука
за сламку се маша уздрхтала рука...

Ја се питам, јутрос, гледајући птице,
требају ли крилат-коњу потковице.

ИКОНА

Уз олтарске двери богоугодна слика
испуњава спокојем намерника

у њен рам је цела једна прича стала
пред којом се питам да ли да се молим свецу
или руци што је слику насликала

СОБНЕ БИЉКЕ

Као да ме разумеју,
мислећ да сам и сам биљка,
цвећем, лишћем и очима,
гледају ме собне биљке.

Осврнем се око себе –
дочека ме огледало.
Не, још нисам олистао,
али корен – тек што нисам...

ВЕЛЕГРАДСКЕ НОЋОБДИЈЕ

Пун месец је у фонтани
понајвиша златна пара

Са прозора јавних кућа
пригушена светлост цури
а на тргу њишти бронза
разиграног коњаника

Улицама као чете
постројени канделабри

Смотру чудне војске врше
одоцнели љубавници
тетурави градски пјанци
бескућници полицајци

ГРАД НЕ НОСИ НАОЧАРЕ

На балконе и прозоре
сунце сипа метафоре
Због шешира и кровова
излишне су наочаре

Из блаженства свога хлада
процветали сунцобрани

Доносиш ми чашу пива
низ коју се пена слива
а језиком ватром живом
топиш кугле сладоледа

Зрак латице сунцокрета
лед – кроз стакло чаше – стреља

На балконе и прозоре
сунце сипа метафоре
Због шешира и кровова
град не носи наочаре

СЛОВА НАШИХ ИМЕНА .

На обалу смо као плима
изашли на таласима

Са нас се вода цедила
као са птичијих крила

По непцу врелог жала
суза је сузу стизала

За бојажљивим корацима
шапат се још отима

као са јастука снови
ишчилели су трагови

а с песка вода већ лиже
слова наших имена

као што ће их и време
избрисати са камена

СТРАЖИЛОВО

У опкорачење се прелама
мој нови стих о трешњама,

па речи, немуште, тихе,
слажем опет у дистихе.

Из сваке строфе вири грана
лист по лист опевана

и преточена у мелодију
коју шапати под језик крију

мешајући је на уснама
са пољупцима и трешњама.

Као што некад с тобом сањаш –
још песма гори од трешања

и видим да, слово по слово,
у мени свиће Стражилово.

РАДОСТ НОВЕ ПЕСМЕ

Успео сам да препознам на уснама
нове песме реч засуту пахуљама

и корак по корак завејаном стазом
стигнем до прозора ишараног мразом.

Окопниће снези и проћи ће зима
ја ћу опет неком куцкат у окнима...

Отворен би прозор мого да те врати
ко љубав у песму тихани шапати...

Жељу да негде ћу поново те срести
на завет ћутањем покушавам свести.

Ова два-три стиха – са мношћу осванула
све су више омча око празног грла.

Радост нове песме нисам мого скрити,
мада сам се надо да ће лепша бити.

DIS

или алге твога рукописа

Ко за књигом под јастуком,
кроз воду се машаш, руком,

а, у ствари, прелиставаш
сан у коме и сам спаваш.

Не слутећи пут шта носи
кобном лађом кренуо си

и понео, уз све бриге,
стари ранац, с две-три књиге,

бележницу – нову свеску,
исписану ко по песку

и последњи руке стисак,
алге свога рукописа

преточене у мастило...
У води се све разлило

ко да ничег било није,
ал су можда, бар, копије,

по подводним пећинама
остале – ко жал у нама...

Кад би могло да се нађе
штогод, макар и траг лађе

што се губи на пучини
као уздах у тишини,

развили би у стихове
нова једра, прамце нове

и подигли, из дубине,
вал и пену, да реч вине

снагу мора, притајену
у кап воде – васељену.

То што струји таласима
ритам твога стиха има,

а кад море ноћу јечи
ко да чујем твоје речи.

Листаш, вале – бележницу,
приносиш је лампи – лицу,

ћутке скупљаш речи с пене
необичне, неречене.

Ко за књигом под јастуком,
кроз воду се машаш, руком,

а, у ствари, прелиставаш
сан у коме и сам спаваш.

Нема са дна Јонског мора,
још никаквог одговора...

РУЖА

Ружи која не мирише не треба трње –
на њу једва да се неко и осврне.

Покушавао сам на латицама да запишем
стих о ружи која не мирише,

покушавао сам да певам о ружама
и о трњу у нама.

ДУГО И БОЈАЖЉИВО

Све чега се дотакох
испало је наопако

па ме страх хвата
и кад отварам врата

Дуго сам и бојажљиво
све ово записиво

бдео над сваким словом
над сваком речи новом

и покушавао те дозвати
речима уз које се види вечерати

ОГЛЕДАЛО

Пут твојега тела, што светли у мраку,
стреме ове руке – муње ка облаку –

да пресретну кишу која ће тек пасти
гасећи пред собом разбуктале страсти.

Пре него га ветар заноса развеје
из мрака ће осмех собу да огреје

и у овој песми да светли, бар мало –
колко да ти песма буде огледало.

РЕЧИ

Ватру твог имена прва је понела
она реч која је до зоре горела.

Остале ко свеће – на ветру се гасе
настојећи да се од пламена спасе,

пламена нараслог до славе ломаче
с које се реч чула гласније и јаче,

остале су празне и недоречене
преиначујућ и тебе и мене –

понео их жар испразног говора
па су занемеле у сенци ловора.

ЧАША

Држо сам се својих путева и стаза
подмећући увек обадва образа

С главом препуном залудног рачуна –
је ли чаша пола празна или пуна

Располућен сумњом сводим рачуницу –
да л да се приволим наличју ил лицу

Исти ови прсти чашу што окрећу
водили су руку и палили свећу

па кад ми се усне с рубом чаше споје
чаша ми се учини – као усне твоје

када се отисак на стаклу ухвати
ни време га више не може опрати

НЕБЕСКА КАФАНА

Ко да се низ грло
сазвежђе просуло

пала су са стола
мала и велика кола

па гори у нама
и кумова слама

још нам само осташе
две три празне чаше

и под столом дрема
снена васељена

НОЋНИ РАЗГОВОРИ

Чекала је с нама зора
завршетак разговора

којих се и чаша такла
отиском усана са стакла.

Сад из сваке речи бљесне
радост ненаписане песме.

Трајали су разговори
док ноћ не посустане...

Ко се први замори –
устане и сване.

СУНЦЕ У КАФАНИ

Не би ли нам свануће
показало пут до куће

сунце сву ноћ вири из кригле
коју су здравице подигле

На путу изнад кафане
понекад и оно застане –

хтело би да наврати
дан да прекрати

да нам осветли главе
пијане и чупаве

ХРАМ

Има ли лепшег храма
од храма у нама

или молитве лепше од ове
што на љубав зове

МОЈИ ПРЕЦИ

Живели су моји преци
код Скадра, на Дримцу – реци,

месту где је давних дана
био двор младога Душана.

Све да су живели моји стари
и као Душанови коњушари,

све и да су били слуге –
зар је ту мало заслуге.

МЕТОХИЈА

Све што имам и што знам
стало је у овај плам

што гори на рукама
на уснама и песмама

На путу за Метохију
под језиком носим змију

носим неке старе ране
да положим у Дечане

макар снагом успомена
да се вратим до Призрена

да обиђем Архангеле
попаљене запустеле

МОРАВЕ И МОРАЧЕ

Много пре но стигну мору –
скоро на самом извору

док из вечности утичу
у неку нову причу

и мораче и мораве
крену мутне и кржаве

свакога од нас да дочека
његова набујала река

ЗВОНО СА СВЕТЕ СОФИЈЕ

Из порушених звоника
звоно не утихне никад –

његова се тиха јека
просто чује издалека,

па из порушених здања
још гласније одзвања...

У сваком од нас бије
звоно са Свете Софије

као неухватљива слика
давно срушених звоника

и њиних нечујних звона
што звоне од искона.

СВЕТА СОФИЈА

Ставши испред својих руку дела
цара је намах радост обузела

као да више ништа не треба
до само комадешка неба

да се дода на стубове храма
па да се црква сазда сама

Тек кад се све огрнуло сјајем
схватио је шта недостаје

Са васељенског су се трона
увелико оглашавала и звона

али ниједно име не приања
уз сјај велелепног здања

Док је био том бригом занесен
немајући шта цркви да принесе

једна млада и лепа жена
пртећи на своја крхка рамена

камен одломљен од срца
пред цара име своје изгрца

Одјек из храма још и сад одбија
пречисто име: Софија! Софија!

ЦЕТИЊЕ

Некад сам велике светиње
повезивао са Цетињем

и радовао се оном миру
који дочека у Манастиру

и топлини коју би очи среле
гледајућ пут ловћенске Капеле...

ЖИЧА

Из векова се помаља
бригом Првовенчаног краља

славом окићеног Стефана
и траје до наших дана

српска царска лавра Жича
са седморо врата прича –

крунидбено свето место
с кога се ступа на престо

Сваки је владар двери
отварао по својој мери

да би после крунисања
док са звоника одзвања

ко под руком неимара
сама се врата зазидала

ГАВРАН ХРАНИ ПРОРОКА ИЛИЈУ

фреска у манастиру Морачи

У олтару двери фреску крију –
гавран храни пророка Илију

доносећ му до на врх литице
благе речи да умије лице

Мој страх да си тек сенка гавране
у стихове не може да стане

Својом песмом како кљун отвараш
благотворне речи изговараш

хранећ њима пророка Илију
и гавране осталу братију

али нешто негде у пустињи
загонетним све те више чини

као да се непојмљива сила
у твој одраз чудом уселила

лепет крила оживљава фреску
стварајући музику небеску

СВЕТИГОРА

водопад поред манастира Мораче

Кад се примакнем завичају
речи ми у грлу застају

Свако дрво свака стена
искрсава из успомена

Док прилазим манастиру
као да ми сузе навиру

Разиграло се у грудима
реко би звона су у њима

Ко дар божји као нада
Светигора с неба пада

стропоштава у Морачу
реч немушту вишезначну

израњајућ из понора
већа него Црна Гора

СРЦЕ РУСИЈЕ

У мојим грудима велико је, велико срце куцало
све док ми једнога давног лета у Русији није
остало.

Нисам разумео по повратку с путовања
да ли то у мени нешто куца или само одзвања.

Нисам ја тада могао ни слутити нити знати
да ће моје срце уместо сата на Спаској куцати.

Памтим и једну од купола над Кремљом
– како се злати...
Нека ми и њу Москва чува, па кад дођем да ми
је врати.

У Храму Христа Спаса, сад, гори стотине свећа,
девојка која још једну додаје, на тебе подсећа.

Ни Арбат, кажу, није каквим га моје око памти –
нови век над њим тутњи и бије, над њим
пламти.

Ништа, баш ништа, на овом свету, као пре није
само са мојим срцем, истом снагом бије
– срце Русије.

ПОНОВНО ПУТОВАЊЕ У РУСИЈУ

Ево ме Русијо, после много лета!
Стигао сам, напoкoн – кo сa краја свeтa –

путујући дуго, ноћима, данима...
Ал то што сам дошао – никoг не занима.

Верoвo сам да ће сви oдмах видети
кaкo мoje срце пoнад Москвe свeтли,

надаo сe да ћу чим из вoзa ступим
oкo сeбe пoла Русије да скупим...

Из гужвe перoна излазим пoлакo,
идeм трoтoарoм, скoрo бих заплaкo.

Тaман кад пoмислих да сам сa свим сам
изa првог угла пoјави сe – Мaндeљштaм.

О ПОЉУПЦИМА И ТРЕШЊАМА

Мисли моје небом језде
саплићући се о звезде

док разбирам из прашине
како да бар једну скинем

а да притом не помутим
смисао који само слутим

о звездама и о нама
о пољупцима и трешњама

а пољупци се надодају
на руке у загрљају

и спајају нас све тешње
уздижући у небеса –

неко краде свете трешње
и на јастук их стреса

ВРЕМЕ

Записе на вечне теме
по лицу исписује време

и све те уморне боре
више од речи говоре

док их са све мање жара
неповратно изговарам

као да се вечност цела
на та два-три трена свела

Може се све то звати
секунди, минути, сати

могу то бити нестварне приче
на које наши животи личе

ПРЕД ТВОЈИМ ЗНАКОМ И ЛИЦЕМ

Пред твојим знаком и лицем
разлажем свет на честице.

Све ми је теже и теже
да живот за тебе вежем,

па сам просто на муци
наслутим ли те у јабуци

као семенку или црва
пред којима сам и сам мрва...

Зар има уопште избора
пред питањима без одговора –

где је свако моје сазнање
само још једно питање.

Има ли те међ звездама –
макар колико у нама?

СЕЛИДБА

Цео намештај из куће изнели смо у великом огледалу.

Рам из кога је огледало извађено да би могло да прође кроз врата за зид једино још придржавају обриси ствари које су се у њему огледале.

Тај рам једини је комад намештаја остао у кући – све друго су сенке.

ПИСМО

Написао сам још једно писмо које нећу
послати

Са белине папира излазим у дан
завејан снегом и кроз сутон настављам да
пишем кривудавам рукописом стазе до на
врх брега

Одозго се види кућа и на њој осветљен
прозор
Видим и тебе и чујем – шапућеш да нећеш
доћи

УЗДАРЈЕ

Љубав не нуди ништа што не може да
се узврати

После много година прошао сам
Дунавским парком и видео те на клупи
како ме држиш за руку

Само још ветар понекад пред свануће
прозорским крилом удари у мој сан и чујем:
љубав не нуди ништа што не може да се
узврати

ПЕПЕЉУГА

Док сам тумарао из бајке у бајку, једне ноћи, поред мене је, као да бежи, пројурила босонога лепотица.

У кући, у коју је утрчала, затекао сам само малу, прљаву служавку. Пре него сам било шта успео да је питам – огласили су се петли.

КАРТА ЗА СПАВАЊЕ

После пробдевене ноћи, из кафане
сам кренуо за Нови Сад.

Само што сам сео у аутобус, дошао је
кондуктер и наплатио карту.

Сан ме изгледа савладао пре него што
смо изашли из града.

Чим сам заспао, у сну је поново дошао
кондуктер и наплатио ми карту за спавање.

Још је чувам.

ПРОЛАЗНОСТ

Док те Онај који има све време овога
света заустави на улици и упита:

– Младићу, колико је сати? – ти си већ
остарио.

ПОБОЖНА

Бог постоји,
нарочито ако верујеш...
А ако не верујеш – шта ће ти...

У ИСУСОВИМ ГОДИНАМА

У Исусовим годинама
сви личимо на Исуса.

Знам, или се бар надам,
да ће једнога дана
све ово што пишем
престати да ме боли.

КЊИГА НЕНАПИСАНА

То књига што сам прочитао
и ових неколико које сам написао
све је што о себи могу да кажем.

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Данило ЈОКАНОВИЋ – рођен у Подгорици,
студирао у Новом Саду, а живи у Београду.

Објавио:

ДРУГАЧИЈИ МОТИВИ 1981.

МОГУЋНОСТ ИЗБОРА 1984.

ЕРОС НА КОЛЕНИМА 1992.

НОЈЕВ ГАВРАН 1994.

ТРАМВАЈ ЗА КОЛХИДУ 1997.

МЕРОМ РУЖА И ВЕТРОВА 2004.

НЕНАПИСАНЕ ПРИЧЕ 2009.

СЛОВА НАШИХ ИМЕНА 2014.

ЗВОНА СВЕТЕ СОФИЈЕ 2016.

МАСТИЛО И ВИНО (на руском) 2018

САДРЖАЈ

<i>Можда ћемо умирући</i>	5
Неумитна песма	6
Нестварна песма	8
Криком ждрала	9
Ноћ везиља	10
Сећање	11
Грана	12
Јесења слутња	13
Привид	14
Лесендро	15
Смедеревска	16
Неимари	17
Бронзана	18
Сломљени крчаг	19
Жена у прозору	20
Другачији мотиви	21
Кад овладаш тишином	22
На брду сам и сам брдо	23
До јутра	24
Осећај умора	25
Ерос на коленима	26
Шаптач	46
Чеховљев револвер	47
Позориште	48
Офелија	50
Хамлет	51
Сећање на Афродиту	52
Сизиф	53

Орфејева последња песма	54
Нојев гавран	55
Мастило	56
Псалми из кафане	57
Накнадни псалм	59
Кафана Кавказ	60
Мит о Нарцису	61
Диоген	62
Сократова свакодневица	63
Теорија релативитета	64
Кавез	65
Балада	66
Кад бих	68
Само привид	69
У случају смрти	70
Свест о смрти	71
Болести	72
Постхумна	73
Узалудна песма	74
Неухватљива песма	75
Преко твога рамена	76
Април	77
Равнотежа	78
Соба	79
Зора	80
Будилник	81
Недоумица	82
Јаја слепих мишева	83
Сенке ствари	84
Сеоба птица	85
Крила сенки висина и птица	86
Дозивање петлова	87
Црквено двориште	88

Сенка моста	89
После кише	90
Одјек	91
Лопта заборављена на месечини	92
Наглас	93
Плес смрти	94
Локвањ	95
После представе	96
Мала Ева	97
Немаш више младо тело	98
Дан је постао дужи	99
Зимски дан	100
<i>Осећање ме неко ѝрожима</i>	101
Траг који остављају снови	102
Шапат	109
Ветар у прозору	110
О одласку	111
Јутарња песма	112
Икона	113
Собне биљке	114
Велеградске ноћобдије	115
Град не носи наочаре	116
Слова наших имена	117
Стражилово	118
Радост нове песме	119
D I S	120
Ружа	122
Дуго и бојажљиво	123
Огледало	124
Речи	125
Чаша	126
Небеска кафана	127
Ноћни разговори	128

Сунце у кафани	129
Храм	130
Моји преци	131
Метохија	132
Мораве	133
Звоно са Свете Софије	134
Света Софија	135
Цетиње	136
Жича	137
Гавран храни Пророка Илију	138
Светигора	139
Срце Русије	140
Поновно путовање у Русију	141
О пољупцима и трешњама	142
Време	143
Пред твојим знаком и лицем	144
Селидба	145
Писмо	146
Уздарје	147
Пепељуга	148
Карта за спавање	149
Пролазност	150
Побожна	151
У Исусовим годинама	152
Књига ненаписана	153
Белешка о песнику	154

Едиција
ЛУК И ЛИРА

Данило Јокановић
ИЗАБРАНЕ

Уредник
Радомир Уљаревић

Издавачи
Октоих, Подгорица
Штампар Макарије, Београд

Штампа
Делта, Младеновац

Тираж
300

CIP - Каталогизација у публикацији - Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЈОКАНОВИЋ, Данило, 1956.

Изабране / Данило Јокановић. - Београд : "Штампар Макарије" ; Подгорица : Октоих, 2019. (Младеновац : Делта). - 159 стр. ; 20 см. - (Едиција Лук и лира)

Тираж 300. - Белешка о песнику: стр. 154

ISBN 978-86-6311-175-2 (ШМ)

COBISS.SR-ID 229280780